

DOORLOPEND VUUR

Nederlandse Vereniging
Olympische Deelnemers

In dit nummer

1. De lach van de 'dame in het rood'
2. Debuterend Olympiër Marieke Keijser (interview)
3. Atletiek op de OS > In gesprek met Ad Roskam
4. De Olympiër - Hans Koeleman
5. Het "Jan met het handje" beeld: Olympische of Hitler groet?
6. Terugblik van Gijze Stroboer op de NVOD (interview)
7. NVOD 2021
8. Events 2020 en 2021

Herfst 2020

NVOD Bestuur en Commissies – Kick off 12/09/2020

1. De lach van de 'dame in het rood'

Bernard Hilgers

Op zich zou je zeggen dat in de tegenwoordige tijd er pas sprake is van sterallures, zeker daar waar het om Olympiërs gaat. Maar onlangs kwam ik toevallig het verhaal van de Poolse atlete Halina Konopacka tegen, een Poolse atlete die in 1928 in Amsterdam goud won op het discuswerpen. Het was een bijzondere vrouw waar ik graag meer over vertel. Een vrouw dus met sterallures, maar vooral iemand die de lach propageerde. Ze zei ooit het volgende. "Als iemand zou vragen om een recept om Olympiër te worden, zou ik zeggen dat de eerste vereiste is om vrolijk te zijn." (1918)

Poolse atlete Halina Konopacka

Iedereen heeft een glimlach. De betekenis ervan is gemakkelijk te begrijpen. Iedereen lacht in dezelfde taal. Een glimlach is open en spontaan, en kan ver afdwalen en breed en lang herinnerd worden. Dat is precies hoe de glimlach van Halina Konopacka was. Halina Konopacka was een Poolse atlete die tijdens de spelen van 1928 Amsterdam de eerste gouden medaille ooit, voor Polen behaalde. Ze was 1,80 m lang en met haar slanke postuur was ze een opvallende verschijning, die haar hele leven energie uitstraalde. Konopacka was stijlvol, gracieus en elegant. Zij deed het hart van vele mannen sneller kloppen en ook vrouwen keken tegen haar op. Ze ging graag naar de bioscoop en theater, cafés en dansen. Ze speelde gitaar en piano, en sprak vloeiend verschillende talen.

Konopacka was beroemd om haar rode baret en trui, die ze gewoonlijk droeg tijdens haar reizen. Dit leverde haar de bijnaam 'dame in het rood' op.

Ze ging skiën, zwemmen en roeien, speelde tennis en genoot van teamsporten, vooral basketbal.

Ook was ze een gevoelige en intelligente vrouw die poëzie schreef en schilderde.

Halina Konopacka sprak ooit als volgt over haar eerste sportieve ervaringen: "Het begon allemaal met mijn liefde voor sport en gevoel voor avontuur. Nieuwsgierigheid deed me dingen gooien, rennen en mezelf testen. Dit kwam gewoon door van het leven te houden, jong te zijn en een gevoel van avontuur te hebben - van alles waar sport uit zou moeten bestaan. Ik pakte een discus en brak het nationale record na een paar pogingen. Toen werd me verteld om wat training te gaan doen. En zo begon het allemaal." De 'dame in het rood' behaalde resultaten waar ze nooit van had kunnen dromen. Ze was ambitieus en volhardend. Ze stelde hoge doelen en eiste veel van zichzelf.

Konopacka was in 7 jaar 27 keer Pools kampioen in verschillende atletiekwedstrijden. Sport was haar passie. Konopacka probeerde te glimlachen als ze meedeed. De uitbundigheid die Konopacka ervoer tijdens het beoefenen van atletiek, werd een brandend enthousiasme dat haar moed en vertrouwen in zichzelf gaf. "Ik kan atletiek niet begrijpen zonder enthousiasme. Calisthenics kan uit noodzaak rustig worden gedaan, maar atletiek vereist enthousiasme. Atletiek kan niet objectief worden gedaan. Een verveeld gezicht tijdens de training laat zien dat je niet weet hoe je moet trainen. Je zult ook niet de vruchten plukken van je werk ...". Ze werd uitgeroepen tot Miss Olympische Spelen in Amsterdam en won ook de gouden medaille bij het discuswerpen. De pers omschreef haar als een vrouw van "statige schoonheid". Konopacka was de meest populaire persoon van haar tijd in Polen: een symbool van persoonlijke triomf en nationaal succes.

Ze was van mening dat atletiek vreugde zou moeten brengen en mensen, vooral jongeren, moet helpen hun weg te vinden. Ze schreef in 1980 aan de leerlingen van de Poolse Olympiërs 'High School in Szczecin' om hen te vertellen: "Ik verdien geen

medailles of gedenktekens. Evenmin kan ik de eer opeisen dat de discus net iets verder gaat. De eer gaat naar de liefde voor het leven, de zon, de blauwe lucht en het groene gras van het sportveld."

Voor geïnteresseerden is ook een mini docu te zien op Olympic Channel:

<https://www.olympicchannel.com/en/video/detail/halina-konopacka-the-joy-of-life/>

2. Debuterend Olympiër Marieke Keijser - Interview door Hans Klippus

Roeister Marieke Keijser (23) is een van de debutanten die aan de komende Olympische Spelen in Tokio zal meedoen. Ze zit samen met Ilse Paulis in de lichte dubbeltwee. In oktober werd het duo voor de tweede achtereenvolgende keer Europees kampioen.

Ben je al over het uitstel van de Spelen heen?
 “Op een gegeven moment moet je er een streep

onder zetten en weer doorgaan. De maanden zijn voorbij gevlogen en we hadden gelukkig de Europese kampioenschappen in Poznan als doel. Het zat er natuurlijk al aan te komen dat de Olympische Spelen dit jaar niet zouden kunnen doorgaan, maar als dat officieel wordt bekendgemaakt, kom je jezelf wel een paar keer tegen. Ineens valt het grote doel weg.”

Er is wel meerdere sporters die de Spelen als hun ultieme doel hadden, gestopt omdat ze niet nog een jaar wilden wachten. Heb jij getwijfeld?

“Niet echt. De Olympische Spelen staan op mijn bucketlist en die wil ik een keer meemaken.”

Hoe zat dat met jouw ploeggenote Ilse Paulis? Jij was natuurlijk ook afhankelijk van haar.

“Ik kan en wil niet voor haar praten. Maar als je ons ziet roeien, dan zie je dat we er vol voor gaan. Het gaat lekker.”

Het worden je eerste Olympische Spelen. Wat verwacht je in Tokio aan te treffen?

“Het lijkt me vooral gaaf en leuk. Door corona zullen het qua sfeer niet dezelfde Spelen worden als anders. Ik kan bijvoorbeeld niet naar het Holland House om daar de Olympische magie mee te pakken. Jammer, maar het is maar bijzaak. Het gaat erom dat we zo snel mogelijk van a naar b roeien, dat verschilt niet van andere wedstrijden. En of ik dan in een Olympisch dorp zit, een hotel of een appartement maakt me niet uit.”

Ilse won in 2016 in Rio Olympische goud met een andere roeister, Maaïke Head, die na de Spelen stopte. Hoe is het om met iemand in de boot zitten die al zo'n grote prijs won?

“Niet heel anders als met een roeister die nog geen Olympische kampioene was. Het zijn weer nieuwe Spelen.

Een verschil is wel dat we toen we in 2017 net samen begonnen, wel veel aandacht van de media kregen omdat Ilse natuurlijk in Rio goud had gewonnen. Normaal is er in de niet-Olympische jaren weinig interesse voor roeien, maar dat was nu even anders. Natuurlijk is het mooi meegenomen dat Ilse de Spelen al heeft meegemaakt én heeft gewonnen. Dat kunnen maar weinigen zeggen. Die ervaring kan ons helpen.”

Heb je de gouden medaille van Ilse weleens in je handen gehad?

“Nee... Daar heb ik eigenlijk nooit over nagedacht.”

De kans bestaat dat als het coronavirus zo taai blijft de Spelen ook volgend jaar niet kunnen doorgaan. Hoe zet je die gedachte uit je hoofd?

“Je moet niet denken aan iets dat er mogelijk zou kunnen gebeuren. Dat heeft geen enkele zin. We hebben onze korte termijn doelen. Ik wil mezelf op de training verbeteren en fitter worden. En we waren de afgelopen tijd lekker met het EK bezig. Het is mijn dagelijkse werk en daar geniet ik van. Als volgend jaar de Spelen toch niet kunnen doorgaan, dan zie ik dat dan wel.”

3. Atletiek op de OS >

In gesprek met Ad Roskam, Technisch directeur Atletiekunie

Marti ten Kate

Op dinsdag 22 september zit ik met Ad Roskam buiten op het terras bij de Arnhemhal op Papendal. Topsporters vanuit allerlei takken van sport zien we af en toe langs lopen. Met Ad kijk ik terug en vooruit op de ontwikkelingen in de Nederlandse Topatletiek.

Allereerst over wanneer Ad begon bij de Atletiekunie. Ad: “Ik was tot 2014 in dienst van NOC*NSF als prestatie manager, nog eerder was ik Technisch Directeur bij de

zwembond. Als prestatie manager bij NOC*NSF had ik ook veel contact met de Atletiekunie en ik kende de organisatie dan ook goed toen ik in 2014 bij de Atletiekunie begon als Technisch Directeur”.

En wat ben je toen gaan doen? Ad: “Ik was heilig overtuigd van de kracht van het concept van Papendal om daar met alle toppers samen te trainen, maar daar ook te wonen en eventueel onderwijs te volgen in de directe omgeving. Rana Reider, een Amerikaanse topcoach kwam naar Nederland en nam de sprintnummers en estafettenummers onder zijn hoede. Inmiddels hadden we in Rogier Ummels een aparte coach voor de scouting en opleiding van jonge talenten. Het gevolg was een flinke progressie in de breedte. Dafne trainde toen eerst nog bij Bart Bennema, maar stapte op een gegeven ook over naar Rana”.

In de middagpauze ging ik (Marti) zelf ook vaak een uurtje trainen op de Atletiekbaan en zag toen al die trainers vaak bezig met hun atleten. Arno Mul die bezig was met de Para-atleten, Bart Bennema met zijn groep waaronder ook Nadine Visser, Gert Damkat met de werpers, Grete Koens soms ook met de midden afstandlopers, hoewel die natuurlijk ook vaak in de bossen was te vinden. En natuurlijk ook Ronald Vetter met meerkampers. Ad: “Op de baan vaak wat internationale sporters die met Rana Reider waren meegekomen. Op voorspraak van onder andere Rana gingen we ook samenwerken met Paul Brice, een Britse biomechanicus waar de coaches onmiddellijk baat bij hadden”.

Ad: “En ondertussen bouwden we ook aan de basis in de regio’s met diverse RTC’s (RTC=Regionaal Trainingscentrum). Sporters die normaal gesproken een aantal avonden bij hun club terechtkonden, kregen er op een RTC dan een aantal trainingen bij. Er kwam daar ook aandacht voor zaken als voeding en een paar maal per jaar

nodigden we de junioren talenten uit op Papendal. Voor die jonge talenten was Papendal zo’n beetje het walhalla en als wij zagen dat iemand dusdanig veel talent had en gevraagd werd om bij de groep op Papendal te komen, dan voelden die sporters dat altijd als een soort van promotie”.

En toen, 2018, Rana Reider stopt. Ad: “Ja, dat kwam toch wel onverwacht. Kort daarvoor hadden we Charles van Commenee binnengehaald als hoofdcoach. Charles was Chef-de-Mission geweest bij NOC*NSF, ging daarna naar UK Athletics in de periode tot en met de Olympische Spelen in Londen. Daarna kwam Charles als prestatie manager te werken bij NOC*NSF en viel Atletiek ook onder hem en zodoende hadden Charles en ik veel contact. Ik had hem toen al eens gezegd dat als hij ooit bij NOC*NSF zou vertrekken, ik hem graag in één of andere rol terug zou willen halen in de Nederlandse atletiek. Kort nadat Charles begon, kregen we te maken met het vertrek van Rana, waar tot dat moment ook Dafne bij trainde. Uiteindelijk ging Dafne weer terug naar Bart Bennema en een deel van de andere atleten kon worden opgevangen door Rogier Ummels”.

En hoe kwamen jullie toen in contact met Laurent Meuwly: “Rogier Ummels droeg hem aan voor een congres in Nederland. Laurent was in Zwitserland al jarenlang coach van de sprintnummers en de estafettes en had daar ook nog de 800 meter onder zich. Zwitserland is een klein atletiekland, maar regelmatig stonden er toch Zwitserse atleten in Europese finales op de korte afstanden en deden ze het ook goed in de estafettes. Na het betreffende congres besloten we hem te vragen en waren er heel snel met hem uit. Sinds eind 2018 is hij nu op Papendal In de loop van die jaren vonden we ook de juiste specialisten op het gebied van voeding en een uitstekende medische staf. Samen met de services van Papendal op het gebied van studie en topsportleefstijl hadden we het plaatje wel aardig compleet”.

Je noemt het wel eens een puzzel die in elkaar valt: “Ik vond altijd dat een land als Nederland bij de Internationale toernooien altijd vertegenwoordigd moest zijn bij alle estafettes. Je hebt de 4*100 en de 4*400 bij zowel dames als heren en tegenwoordig ook nog een mixed 4*400 bestaande uit twee dames en twee heren.

Mede dankzij Laurent en ook Paul erbij hebben we nu een enorme stap gemaakt”.

Wel samenvallend met de komst van een aantal hele goede en nog hele jonge atleten die ineens de wereld lijken te bestormen. Ad: “Meiden als Lieke Klaver en Femke Bol zijn nu heel succesvol. Een klein beetje vertekend is dat wel, omdat er nu door Corona ook internationale atleten zijn die noodgedwongen niet of minder mee kunnen doen met o.a. de Diamond League wedstrijden. Maar dat we nu een fantastische generatie dames hebben op de 4*400 estafette is wel duidelijk. En ook bij de mannen is het mooi dat we nu niet alleen Liemarvin Bonevacia hebben, maar een hele serie meer die in de 45 seconden kunnen lopen (Isayah Boers, Tony van Diepen, Terrrence Agard, Jochem Dobber). En dat we onze atleten op allerlei plaatsen aan de start krijgen, heeft ook weer te maken met het netwerk dat Laurent heeft. Hij kent werkelijk alle wedstrijdorganisatoren”.

En wat doen jij en Charles dan op de baan als de atleten aan het trainen zijn? Ad: “Eerst observeerde ik alleen, maar zo langzamerhand heb ik ook wel een mening over wat ik zie. Charles observeert ook, maar met een echt technisch coach-oog en heeft dan ook veel contact met de coaches om hen nog beter te maken. We willen ook dat er tussen de coaches en experts onderling veel interactie is. Een werptrainer wordt gestimuleerd om zijn mening te geven over een sprinter, etc.. Dat doen we in intensieve meetings met alle coaches en staf samen waarin iedereen geacht wordt input te leveren om atleten nog beter te maken”.

Hoofdingang hotel- en congrescentrum Papendal

Ook op werkniveau hebben Ad en ik veel contact in deze week. Veel topsportstatussen lopen af op 30-9 en dus moet er worden beslist wie er afvalt, wie er bijkomt en van wie de status wordt verlengd. Mike Foppen was kort geleden al zo’n nieuwe sporter die erbij kwam met een A-status, bij Sifan Hassan en Susan Krumins wordt de status uiteraard verlengd, maar bij de estafettes is het altijd weer een puzzel wie horen bij de beste zes. Maar ook dat hebben Ad en ik weer afgerond.

4. De Olympiër - Hans Koeleman

Olympiër

Eerlijk gezegd, ik had geen idee. Ik dacht dat het woord ‘olympiër’ altijd met een hoofdletter werd geschreven. Het was de persklaarmaker - de laatste spelling-, interpunctie-, feitelijke—onjuistheden-checker voor een boek naar de pers gaat- die me erop wees. Je schrijft het niet altijd met een hoofdletter. Soms, zo leerde ik, schrijf je het met een hoofdletter – als je het hebt over de goden op de Olympus – en soms – zoals in mijn geval - met een kleine letter. De hoofdletter, die is aan goden toebedeeld. De kleine is voor simpele stervelingen die als sporter meegedaan hebben aan de Olympische Spelen. De sporter is geen god. Zeggen ze.

Je bent geen god. Doe maar gewoon...

De Olympische Spelen zijn het eindpunt van een ontdekkingsreis, een zoektocht naar de uiteinden van de mens zijn fysiek en mentaal kunnen. Een reis waarvan je weet dat slechts heel weinigen deze überhaupt kunnen ondernemen, laat staan succesvol beëindigen. Sec bekeken zijn de Spelen Nirvana, Walhalla, Atlantis en al waar de mens ook van mag dromen ineen. Teleurstelling over net gemiste finales en net gemiste medailles zijn als een regenachtige dag op een tropisch eiland: huil, jammer, scheld en tier, maar niet te hard of te lang. Je bent wel in een paradijs. En wie wil er niet vertellen over een paradijs? Iedereen toch?

Waarom gebeurt het dan niet? Je werkt er jarenlang naar toe, beleeft spanning en euforie, acteert op het wereldtoneel onder de ogen van miljoenen, hebt een verhaal te vertellen wat weinigen kunnen, komt weer thuis, laat wat souvenirs zien en dan was het dan. Dan eindigen je Spelen.

Nee, dan beginnen ze pas.

Opening Olympische Spelen Los Angeles (1984)

Mijn jaren in Amerika hebben me meerdere dingen geleerd, maar een ding steekt er ver bovenuit. In de lobby van het enorme Jervy Athletic Center in Clemson, South Carolina, hing toen een grote poster van een moment uit een American Footballwedstrijd. Langs de zijlijn stond een klein jongetje, van achteren gezien, teddybeertje onder arm. Op de poster stond met grote letters 'LITTLE EYES' en daaronder een gedicht dat ik hier deels laat zien : There are little eyes upon you and they're watching night and day (...) There's a wide-eyed little fellow who believes you're always right; and his eyes are always opened, and he watches day and night. You are setting an example every day in all you do; For the little boy who's waiting to grow up to be just like you.

Toen ik daar voor het eerst binnenliep, leidde een oude fysiotherapeut me rond. Beginnend bij de lobby en de poster zei hij: 'De poster hangt hier zodat je er elke dag naar kijkt. Kijk er dan ook elke dag naar! En vergeet nooit welke taak je hebt! Je bent een Clemson Tiger. Inspireer kinderen, inspireer je opa, inspireer je broer, je buurman waar je een hekel aan hebt, inspireer de straatstenen, inspireer jezelf. Want je bent in het paradijs. Vergeet dat nooit.'

Ik ben zijn woorden nooit vergeten. Toen ik een paar jaar later het Olympisch Stadion van LA binnenliep, realiseerde ik ook dat deze plek paradijs was. 'Groter en mooier dan dit wordt niets meer.' Waarom zou je dan voor je houden?

De Olympische Spelen beginnen pas echt als ze achter de rug zijn. Dan begint het moment dat je zelf op die poster staat, als icoon voor anderen. Dan beginnen de verhalen, fantastischer misschien wel dan werkelijkheid. En beginnen anderen te dromen, gaan de ogen wijd open.

'Dus het stadion was zo groot als de Kuip en de Arena bovenop elkaar..?' 'Veel groter...'
'En wat voelde je vlak voor de start...?'
'En toen de bel voor de laatste ronde ging...?'
'En deed je dat echt zo, in je eentje in de hitte, tegen die heuvel op, deed je dat echt zo met die steentjes...?'

De Spelen beginnen dan pas echt. Maar ik ben toch bang dat niet iedereen hier dit ook zo ziet. 'Kans op eerste acht voor jou als individu, top tien als land': dat zijn de parameters van Nederlands Olympisch succes. En dan? En als je als olympiër stopt? En dan? Niets? Als de olympiër stopt, begint zijn taak pas. Payback time.

Nederland is geen land van helden, zeggen we met zijn allen. Maar dat komt ook omdat wij onszelf niet als helden willen zien.

Zo houden we die mythe van sterfelijkheid in stand. Jammer. Hoe mooi zou het zijn, de Nederlandse olympiërs samen met Nederlandse stervelingen, jong en oud, rond het kampvuur. Verhalen vertellen. Onmogelijke dromen bouwen. Posters op muren in slaapkamers en kantoren doen verschijnen.

Laten we teruggaan naar de gedachte waar de Spelen ooit voor bedoeld waren: een sprankelend en inspirerend middel om de mens laten dromen. De olympiërs als voortrekkers van een land dat idealen durft uit te spreken? Ik vertel een verhaal omdat ik het als een taak zie om de magie die mij geschonken is te delen met anderen. Wie heeft er ook eentje?

<https://www.singeluitgeverijen.nl/de-arbeiderspers/boek/olympiërs>

5. Het "Jan met het handje" beeld: Olympische of Hitler groet?

Kim Abdoelhafieskhan

Romeinse groet

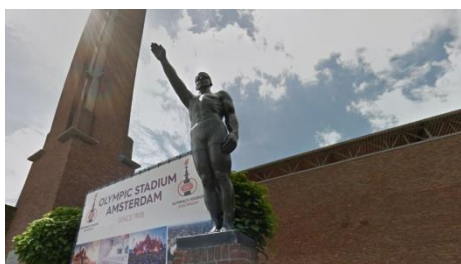
2020 is tot nu toe een zware wedstrijd. Bij de aftrap van dit jaar zag het er goed uit met een aantal fantastische evenementen in het vooruitzicht. Helaas kwamen we al snel in een wereldwijde pandemie terecht. De impact van de maatregelen was gelijk zichtbaar en voelbaar.

Covid-19 is een vervelende tegenstander die zich moeilijk laat verslaan. We hebben in de langdurige rust alles op alles gezet om enigszins energie en vol goede moed het veld weer te betreden.

Dit heeft een reeks mooie en hartverwarmende evenementen en activiteiten opgeleverd, met De Amsterdamse Zomerconcerten als ongeëvenaard hoogtepunt. Het heeft ons veel media-aandacht opgeleverd.

Toch was onze zomer meer dan alleen de concerten. Zo was er de ochtend nadat Gerard Joling optrad, het Offerfeest gebed van een Amsterdamse moskee en kwamen een week later buurtbewoners, veelal ouder dan 70 jaar, bij ons lunchen terwijl Francis van Broekhuizen hen toezong. Ook was er een klassiek concert dat wij samen organiseerden met Het Grachtenfestival en werd er voor de jeugd een vijfdaags voetbalkamp georganiseerd.

Een andere piek qua publiciteit kwam niet door een evenement maar door het Van Tuyll monument. Het staat op het voorplein van het Olympisch Stadion en wordt ook wel 'Jan met het handje' genoemd. Zelfs de New York Times besteedde er aandacht aan!

Van Tuyll monument

Het bronzen beeld staat er sinds de bouw van het stadion voor de Olympische Spelen van 1928. Lange tijd werd het verhaal verteld dat het beeld een oude Romeinse groet bracht. Naar aanleiding van diverse berichtgevingen in de media, onder meer een artikel uit het Nieuw Israëliisch Weekblad in oktober 2018, met een andere uitleg over de vermeende sportgroet, hebben wij besloten om zelf onderzoek te doen. Er is contact opgenomen met historici en het expertisecentrum Monument & Archeologie van de Gemeente Amsterdam. De breed gedragen conclusie is dat de zogeheten 'Olympische groet' niet uit de klassieke oudheid stamt maar rechtstreeks is terug te leiden tot het fascisme uit de vorige eeuw. Nadat wij hadden vastgesteld dat de zogeheten 'Olympische groet' geen band heeft met de klassieke oudheid maar daarentegen wel met het fascisme en daarmee met de Hitlergroet, zagen wij ons genoodzaakt een procedure in gang te zetten die moet toezien op verplaatsing van het beeld naar een minder prominente plaats dan nu het geval is.

Het Olympisch Stadion is er voor iedereen en daarbij past geen begroeting die voor velen symbool staat voor de verschrikkingen uit de vorige eeuw.

Tot zover het wedstrijdverslag van 2020. De wedstrijd is nog niet afgelopen en we gaan dan ook voor een mooi einde van 2020.

6. Terugblik van Gijze Stroboer op de NVOD (interview) - Marti ten Kate

Gijze Stroboer

Het is donderdag 8 oktober, we werken allemaal vanaf huis en ik bel met Gijze Stroboer. Direct herken ik zijn zo kenmerkende stem en binnen een paar minuten heb ik ook de schaterlach al weer gehoord.

Hoe gaat het met je is mijn logische eerste vraag: "Heel goed eigenlijk. Ik heb in mei de zaak verkocht, wel binnen de familie en dus gaat het er aan tafel nog wel over. Maar ik ben gewoon vrij man en zo voelt dat ook. Geen deadlines meer, een beetje Spaanse mentaliteit. Inmiddels heb ik ook andere dingen ontdekt, zoals het lange afstanden wandelen. Dat doen we dan samen als mijn vrouw tijd heeft, want die werkt nog volop in het Ziekenhuis en doet dat ook met veel plezier, hoewel die daar ook wel een hele pittige tijd heeft meegemaakt. We zijn ook veel in Maastricht waar we ook een eigen plek hebben".

Gijze was voor het eerst bestuurslid binnen de NVOD vanaf 1992 en bleef dat toen tot 2002. Gijze: "Ik werd in 1991 gevraagd door Harald de Vlaming om mee te helpen met de lustrumcommissie. Dat liep niet goed en daar moest verandering in komen. Kort nadat ik in die commissie zat, kwam ik ook in het bestuur met Tjeerd toen als voorzitter. Ik weet nog dat we toen ook snel werden betrokken bij de EYOF (Europees Jeugd Olympisch Festival) in Valkenswaard. Die hadden geldtekort en wij kwamen toen op het idee om Olympiërs schilderijen te laten maken en die dan te veilen. Tijdens de Nationale Sport Ontmoeting (NSO) op Papendal regelden we 40 schildersezels. Anton Geesink schilderde zijn naam in de kleuren van de Olympische ringen, Fanny schilderde haar fiets die zij kreeg na het behalen van de Olympische medailles en zo waren er heel veel aan het schilderen. Bij een veiling in het Scheepvaartmuseum brachten die schilderijen toen samen 38.000 gulden op en dat konden we overhandigen aan de organisatie van de EYOF. Die EYOF werd toen gehouden in Valkenswaard en Pieter van de Hoogenband won daar toen nog goud op de 100 meter vrije slag".

Anton Geesink (historische houtgreep)

Fanny Blankers-Koen (4x goud in London)

En hoe ging het toen verder met dat lustrum? Gijze: “In het kader van dat 10-jarig lustrum stelde ik voor een boekje te maken met Olympische verhalen. We hadden nauwelijks geld, dus het moest heel goedkoop. Ik kende Peter Omvlee, toen docent aan de Hogeschool voor journalistiek. Wat we toen deden was om studenten van die opleiding in te zetten om verhalen te maken met Olympiërs. Vaak legde ik dan eerst contact met zo’n Olympiër en dan maakte een student het verhaal. Het zoeken van een geschikte foto bij een verhaal, was dan nog wel een heel gedoe. Dat moest dan vaak vanuit het plakboek dat zo’n Olympiër dan had. Zou eigenlijk wel mooi zijn als we die verhalen nog eens konden digitaliseren, want het blijven bijzondere verhalen. Tien jaar later maakte we weer een boek, dat was na die memorabele Olympische Spelen in Sydney”.

In die eerste periode maakte Gijze drie voorzitters mee. Dat was eerst Tjeerd van Wimersma Greidanus, daarna Wim Cornelis en toen kwam Jan Loorbach als voorzitter. Gijze: “Vooral in het begin ging het er een stuk formeler aan toe dan tegenwoordig. De NVOD was echt een instituut, nu is dat heel anders. Wel vond ik toen al altijd dat we een voorzitter moesten hebben die zelf ook Olympiër was. Dat was voor mij feitelijk een missie en toen Ada aantrad als voorzitter in 2004, was die missie geslaagd en vond ik dat dat voor mij een goed moment was om uit het bestuur te gaan”.

Maar Gijze bleef ook daarna “dichtbij het bestuur”. In 2005 kam ik zelf in het bestuur en “ging toen iets doen met een website voor de NVOD”. Volgens mij kent Gijze wel iemand dacht één van de andere bestuursleden. Een paar weken later zaten Gijze en ik toen met een website bouwer om tafel en kwamen de eerste ideeën over een website met ook een ledendeel.

Op de evenementen van de NVOD was Gijze altijd een trouwe bezoeker en zo bleef hij dus ook nauw in contact met het bestuur en kwam het tot een nieuwe periode als bestuurslid. Gijze: “Dat was in 2012. Ada was nog voorzitter, andere bestuursleden waren jij, Robert van der Vooren, Coen Kranenberg en Esther Workel. We gingen toen bestuurlijk gezien wel een turbulente periode in.

Ada ging stoppen als bestuurslid. Esther leek haar eerst op te volgen. Daarna was jij in de picture, maar dat stuitte op bezwaren bij een aantal prominente leden die vonden dat dat niet kon, omdat jij bij NOC*NSF werkte. Een commissie van ereleden en leden van verdienste hebben toen Femke Dekker aangedragen als voorzitter. Femke bleef toen twee jaar voorzitter en gaf toen aan te willen stoppen”.

Femke Dekker, Coen Kranenberg en Gijze Stroboer

In het bestuur waren Gijze, Coen Kranenberg, Robbert Bakker en ikzelf toen nog over. Marti: “Ik weet nog van een vergadering in jouw kantoor, waar we aan een ovale tafel zaten en we het hadden over de opvolging van Femke. En toen nam jij ineens het woord en zie dat jij zelf die voorzittersrol wel wilde vervullen”.

Gijze: “Dat kwam in een opwelling, ik had er van toveren niet over nagedacht. Ik kwam later die avond thuis en kwam toen dus met de mededeling thuis dat ik voorzitter van de NVOD ging worden”.

En hoe kijk je terug op die periode? Gijze: “Ik had sowieso al besloten dat ik het maximaal drie jaar ging doen. Mooi vond ik die meeting die we hadden met bedrijfsgoeroe Jos Burgers en nog mooier de meet-and-greet die we hadden met een groot deel van de Olympische Ploeg van 2016 in RIO.

Meet & Greet op Papendal

Die kwamen toen naar Papendal en konden kennis maken met mensen uit het bedrijfsleven om zich te kunnen oriënteren op hun maatschappelijke loopbaan. Op een vervolgmeeting leerde ik toen ook Edwin Benne kennen en die heb ik toen gepolst om mij op te volgen als voorzitter van de NVOD. Ook hadden we toen Darja weer aan boord voor de secretariële werkzaamheden”.

En hoe kijkt Gijze nu tegen de NVOD aan? Gijze: “Samen sportevenementen bezoeken blijft heel erg belangrijk, zeker als je ook nog een kijkje achter de schermen krijgt. Bij de FBK Games legde Ellen van Langen ons eens uit wat we daar te zien kregen, Freek van der Wart deed dat eens bij een Shorttrack event.

Ook bezochten we meerdere malen de Military in Boekelo waar we eens uitleg kregen van de wereldberoemde parkoers bouwster Sue Benson. En natuurlijk waren de lustrum edities ook vaak gekoppeld aan een sportief evenement. Met 150 leden naar de EK Atletiek in Amsterdam, vijf jaar eerder eerst een rondvaart in de Rotterdamse haven en dan naar het EK Dressuur, allemaal hoogtepunten”.

Rondvaart Rotterdam

Ik wil dan afronden en zeg dat ik ook nog wel van alles over de World Olympians Association (WOA) had willen vragen, maar dat wel bewaar tot ik Jaap Reesink ga interviewen voor hopelijk de kersteditie van Doorlopend Vuur. Gijze: “Dat lijkt mij een goed idee, want daar hebben Jaap en ik heel veel meegemaakt. Overigens heb ik nog wel één nabrander. Ik hoop dat de NVOD er wel in gaat slagen om ook meer jonge Olympiërs aan zich te binden”. Dat laatste lijkt mij een mooie opdracht aan bestuur en commissies.

7. NVOD 2021 – Edwin Benne

Edwin Benne

Toen de corona maatregelen het in september nog toelieten, troffen de bestuurs- en commissieleden elkaar om na te denken over het komende jaar. Inmiddels hadden we natuurlijk moeten vaststellen dat 2020 een gelopen koers is qua activiteiten en bijeenkomsten, en dus gaat het vizier op 2021.

Tijdens de Kick-off 2021 op 12 september in Amerongen hebben we kort teruggekeken op 2020 en de plannen die we tijdens de ALV in maart met de leden hebben gedeeld, maar keken we vooral naar het komende jaar. Een jaar waarin natuurlijk de Olympische Spelen staan gepland.

Geweldig om te zien welk een groot enthousiasme en betrokkenheid er bij de aanwezigen te voelen was. Het is inspirerend om te merken dat iedereen grote passie en betrokkenheid heeft bij de NVOD.

In 2021 vieren we ons 7e lustrum. Dit wordt het grote event voor het komende jaar. Daar zullen we alle energie op gaan richten en zijn we van plan er meerdere activiteiten aan te verbinden. We willen weer net zo groots uitpakken als in 2016, toen er meer dan 400 leden aanwezig waren, mits de pandemie bedwongen is.

Ook willen we weer een mooie reünie organiseren. Een reünie wordt door jullie zeer gewaardeerd en blijkt steeds een fantastische happening. Wij vinden het zelf ook heel dankbaar om die te mogen organiseren en zo jullie als olympiërs in de spotlight te zetten. We denken nog na over de doelgroep voor 2021, maar hebben daar wel ideeën over.

Dan willen we tijdens de Olympische Spelen graag aanwezig zijn bij de Olympic Experience in Scheveningen, als dat tenminste georganiseerd kan worden.

De Olympic Day op 23 juni is iets wat ons zeer bezighoudt. We zouden graag meer aandacht voor de olympische verjaardag hebben en zijn daarom gesprekken gestart met partijen die ons kunnen helpen met het organiseren van een grootse dag. Over hoe dit vorm zal krijgen informeren we jullie later.

Zoals jullie kunnen lezen, weer hele mooie plannen voor het komende jaar. Mocht jij willen bijdragen aan het organiseren van de events of je willen inzetten voor bestuur of commissies, dan ben je van harte welkom!

Op naar 2021!

Nederlandse Vereniging
Olympische Deelnemers

8. Events 2021 – Andre in het Veld

Het zit de Events commissie niet mee met de verscherpte Corona maatregelen. We zitten te springen om leuke dingen te gaan organiseren voor onze NVOD leden, maar voor dit jaar zit er niets meer in.

Het bestuur heeft, in samenspraak met alle commissies, voorgesteld om de energie voor 2021 te steken in een aantal evenementen die pas na het voorjaar 2021 zullen kunnen plaatsvinden.

We hebben hierbij als eerste gekozen voor **het Lustrumfeest**, te houden na de OS van Tokyo. De vorige versie hiervan was goed voor ruim 400 deelnemers.

De NVOD bestaat 35 jaar (in 2021)

Ook willen we weer **een reünie** gaan organiseren, voor welke groep Olympiërs dit gaat worden is nog niet geheel uitgekristalliseerd, we onderzoeken verschillende opties. Wel wisten we al dat de reünie van de OS 1972 nog een jaar wordt uitgesteld, zodat we precies 50 jaar na dato de groep van München bij elkaar kunnen brengen. Dat gebeurt dus in 2022.

De Nederlandse ploeg in München (1972)

Als derde **de Olympic Day**, in het verleden altijd door NOC*NSF gedaan, maar in 2021 gaat ook de NVOD dit meer vorm geven. We voeren al oriënterende gesprekken met andere partijen. 'Onze' Olympic Day willen we zo dicht mogelijk houden op de internationale datum 23 juni (in 2021 op een dinsdag).

Tenslotte willen we de Olympic Experience bezoeken, een koppeling met de door NOC*NSF georganiseerde Nederlandse versie van het Holland House, maar dan op ons eigen strand in Scheveningen, en wel ten tijde van de OS. Omdat Corona hier ook nog roet in het eten kan gooien, moet nog nader bekeken worden of het allemaal haalbaar is.

Naast deze activiteiten zullen we proberen de leden interessante aanbiedingen te doen voor enige grote sportevenementen die in Nederland gehouden gaan worden in 2021, daarbij valt te denken aan de WK Shorttrack in Rotterdam (maart) en de EK Hockey in Amstelveen (juni).

We hopen elkaar dus in 2021 toch weer te kunnen ontmoeten om weer bij te praten en onze doelstellingen waar te maken.